

zahodno od Calgarya. Frank je dober poznavalec teh koncev. Peljal me je v pravo divjino, o tem ni dvoma. Kamorkoli si se obrnil, si lahko naletel na bolj ali manj sveže sledi grizlijev. Že med dostopom me je s svojimi zgodbami dodobra prestrašil: skoraj ni bilo smreke, potoka ali ovinka, kjer še ni naletel na mrcino. Priganjala naju je tudi nevihta. Komaj sva še uspela postaviti mali šotorček, že je lilo kot iz škafa. Taborila sva sicer na res imenitnem kraju, imenovanem Forks: ob reki in ker je bilo med tednom, sva bila edina gosta na prostoru, odmerjenem za taborjenje. Toda ob stalnem šumenju Upper Kananaskis River, sem bolj slabo spal. Ponoči sem sanjal, da je medved stopil na najin šotor in to prav na moj prsni koš ...

DRUGI PA NAJNATANČNEJŠI

Čeprav je bilo poletje na višku, je preko noči snežilo skoraj do najinega tabora. Jutro je bilo sila turobno in po slabo prespani noči se nama ni prav nič mudilo na pot. "Kava naju bo poživila," sem si prizadeval dvigniti moralo v taboru. Frank pogleda v reko in nezaupljivo reče: "Veš, tale voda, hm, tale pa že ni užitna. Poglej, kako je kalna. In lahko so paraziti v njej. Stopi raje tistih nekaj minut nižje do bistrega izvira, ki sva ga obšla včeraj pri dostopu. Tista voda bo dobra!" Malce nejevoljen vzamem posodo, se opremim s pohodnimi palicami in oborožim s solzilecem, ter parom zvončkov proti medvedom. Nič kaj prijetno mi ni bilo hoditi samemu po divjini: cingljal sem kot ministrant in se še malo bolj, precej več, kot bi bilo potrebno, oglašal z glasnim "Hej bear!", vsake toliko preveril, če je doza s sprejem še na svojem

mestu, glava pa se mi je obračala kot rotacijska luč na delovnem stroju. Sam pri sebi sam godrnjal kot šrauf nad češpljo, ko si je v bivačku pod Daulagirjem zlomil slavni zob: "Kdo za vruga, si je izmislil to presneto kavo?" Na srečo sem brez kakšnih neprijetnih pripetljajev zajel bistro vodo (nehote sem se spomnil Zupančičeve Kanglice) in se s pospešenim korakom po dolgih 20 minutah vrnil v tabor (čeprav moja "kanglica" ni bila prav nič "zlata vsa", sem si pa vsaj pošteno oddahnil). Čez dan sva naredila lepo turo do Turban Canyon. Srečala sva gorskega tekača in kasneje, ko sva našla njegovo tekaško uro, ugotovila, da je bil to Alexander Babikov (letos je na olimpijskih igrah teknoval za Kanado v smučarskem teku). Seveda sva ga s pomočjo spleta našla in Frank mu je kasneje uro tudi vrnil. Občudoval sem venec sveže pobeljenih gora in srhljivo globok kanjon ter idilične prostore za taborjenje. In pri sestopu tudi sledi medvedov, ki jih pri vzponu še ni bilo!

... A LE KOT UČITELJ!

Naslednje juro je bil Frank na vrsti, da priskrbi vodo za kavo iz "le nekaj minut oddaljenega bistrega izvira". Toda, glej ga zlomka! Ko si je tudi to jutro pozorno ogledoval reko, je nenadoma ugotovil, da se je čudežno zbistrila. Sam sicer nisem opazil prav nobene razlike glede na tisto včeraj. In paraziti? Le kam so naenkrat izginili? Toda Frank je bil očitno trdno odločen, da do izvira ne gre. Skuhal sem torej kavo iz vode, ki sem jo zajel kar v reki, vsul "enkrat več kave in enkrat manj sladkorja" ter si pri tem mislil svoje. ◉

Res je čas, da se malo razmigamo. Praznovanje novega leta človeka samo poleni – tako smo razmišljali z bratom Cirilom in s svakinjo Joži. Na ponovoletni pohod na Blegoš gremo! Planinsko društvo Gorenja vas ga organizira. Tura ne bo ravno preprosta, posebno ker je vremenska napoved slaba.

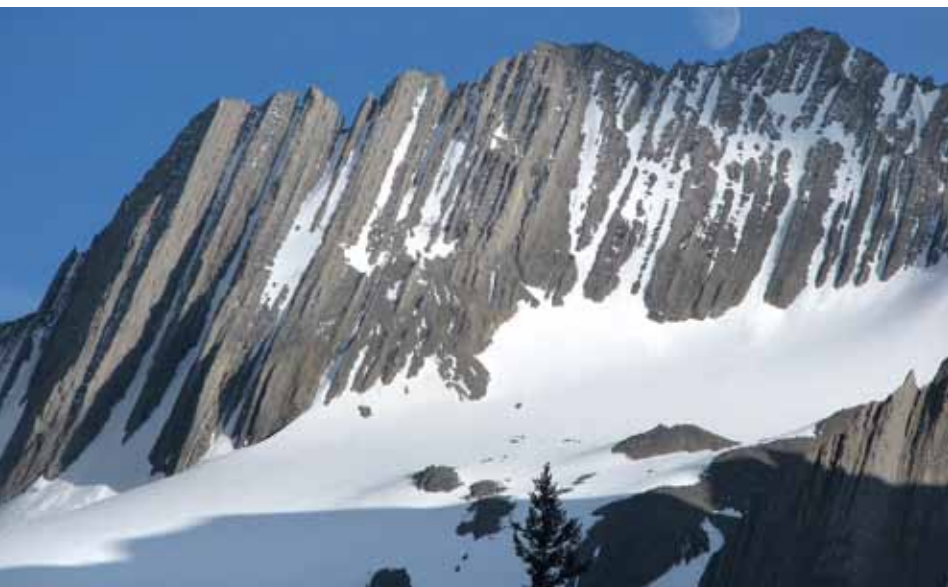
A volja je premagala vse ovire. Zjutraj se nas je pred stavbo Marmorja Hotavlje zbrala kar precejšnja družina. Blegoša ni bilo videti nikjer. Lilo je kot iz škafa, a nobeden se ni pritoževal čez sitno vreme. Premagovali smo ga s precejšnjo mero dobre volje, ker smo bili prepričani, da bo dež višje prešel v sneg. Tega se pa ni tako težko znebiti, samo *marelo* močno streseš in zdrkne z nje. Med takim razmišljanjem nenadoma zaslišim klic: – Peljiva se do Izgorca z avtom!

Joži se loči od skupine, skoči h kombiju, izreče nekaj besed in brž sta v kombiju še dva sedeža prosta. Z malce slabe pohodniške vesti prisedem – saj sem vendar zato tu, da se razgibljem. No, naj bo. Vsaj mokra ne bom. Prisedem in kmalu na parkirišču pod Izgorcem zlezemo iz novodobnega pohodniškega pripomočka. Tedaj pa me prešine: Kaj pa palice? Kje so pa moje pohodniške palice? Skupaj s Cirilom, ki je na vseh poteh sorodniških pohodov vodja odprav, so ostale pri Marmorju. Ne gnjavim se preveč. Imam občutek, da ljudje tu na Poljanskem neradi posegajo po tujih stvarih. Vseeno o tem obvestim okolico. Nekaj pogledov rahlo zaskrbljeno šine po meni, a hip zatem že vzamemo pot pod noge.

Izgorceva senožet ni ravno lahka pot. Skoraj čisto pokonci je postavljena. Preostala družina je hitrejša in kmalu ostaneva z Joži sami v zasneženi pokrajini. Pri bunkerju iz časa Rupnikove linije, ki ima ogromno markacijo, nataknem dereze – take prvobitne, s štirimi zobmi, narejene v čisto pravi domači polhograjski kovačnici. Pred leti sem jih dobila v dar. Za lahke poti so prav pripravne. Ker nimam palic, so prava rešitev na tej poti. Snežinke se usipljejo izpod neba in vsake toliko časa jih otepeva, jaz z *marele*, ki mi ni ravno v planinsko čast, Joži z obleke. Predvidevava, da so tisti, ki so nekje za nama, bili mokri kot miši že do Izgorca. Prava sreča, da sem pozabila palice. Vsega ne bi mogla držati v rokah, *marele* in še dveh palic.

Razgled je danes kratkoviden. Bližnje smreke so damsko ovite z belim nakitom. Te črno-bele piramide nama tokrat dajejo zavetje pred vetrom. Listavci z golimi vejami, odetimi v sneg, pa so kot velikanske naravne čipke. Od druge naravne lepote nič. No, nič hudega, tudi to obteženo "lesovje" prav rada gledam.

Zapuščava gozdno mejo in okrog naju začne prav močno zavijati veter. *Marela* je zdaj samo v napoto in mora v nahrbtnik. K sreči megla ni tako gosta in stopinje predhodnikov nama kažejo pot. Divji veter in megleni ovoji gospodarijo okrog naju. Premišljujem, kaj bo na vrhu. Blegoš je čisto gol in tako prostran, nobene razpoznavne točke nima, dreves, večjih skal ali kaj podobnega,

Mount Lyautey (3082 m) nad Upper Kananaskis River FOTO: DAMJAN SLABE

Za novo leto na Blegoš

Planinsko društvo Gorenja vas in pohodniške palice

✍ Milka Bokal

samo bunker je vkopan na desni strani planote. Stopinje bo pa hitro zravnal veter. No, bova že kako. Sem pa tja spregovoriva nekaj besed, ki pa se skrbno izogibajo trenutnemu vremenskemu direndaju. Čisto skupaj hodiva. Stopinj v snegu ni več, sama megla in belina – belina vsepovsod. A za trenutek se na desnem robu planote le pokaže bunker. Aha, na levo morava. Tam gori bi moral biti vrh. Saj Blegoš dobro poznam, pa se nama ja ne bo izneveril.

No, res se ni. Smerna miza se je začela kazati v gosti kopreni. Hitro sva jo mahnila k njej, dokler se je še videla. Niti pet sekund nisva bili na vrhu. Samo stisk roke. Včasih pogled z Blegoša vržem na žirovsko stran; tam se je na ravnici ob Sori mesilo moje otroštvo. Tokrat nič. Brž dol proti koči. Prav grdo piha, sneg bodeče pika v obraz. Snežena tla so mestoma ledena. Joži si pomaga s palicami, jaz z rezami. Previdno se spuščava navzdol. V zavetju gozda se spet pojavijo sledovi stopinj. Sreča! Prideva do kočice in odleže nama. Počasi tudi drugi kapljajo za nama, tisti, s katerimi bi hodili skupaj, če se ne bi peljali. Bili bi v varni moški družini, a potem bi bili prikrajšani za kanec ponosa, da sva se sami prebili skozi sneženo puščavo.

V toplo sobo kočice stopi moški:
– Kdo je pa pozabil palice?

Skoraj sem čisto pozabila nanje, a se seveda oglasim.

– Dobite jih v dolini.

O podrobnostih nočem spraševati. Verjamem možaku v zelenem. Upam, da ni imel preveč opravka z njimi. Sedimo in srebamo čaj. V sobi odmeva novoletna harmonika, a nekateri jo kljub veselju prav hitro popihajo v dolino. Tudi mi počasi zbiramo voljo za tako odločitev. Pogledam skozi okno. Nek moški kaže vame. Podzavestno vem, da so v zraku spet moje pozabljene palice. Jasno artikularam, brez glasu: Palice – in pokažem nase.

Ja, seveda, možaku je pritrjevalni izraz preblisnil obraz. Te nesrečne palice! Kar nerodno mi je. Tudi Ciril se zavzame za mojo pozabljeno opremo, a natančnega najdišča le ne izve, niti natančnega načrta, kako do njih, nima. Napoved je tudi dolgoročna:

– Če jih ne boš dobila danes, jih boš pa na nočnem pohodu na Grmado.

No, tudi v redu. Saj palic tako in tako ne uporabljam veliko, samo v snegu, drugače so mi v napoto. Ko je pa tako lepo z dlanjo zdrseti po mehkem mahu, zelenečem listju, cvetoči dišeči barvitosti. Zato sem jih pa danes tako z lahkoto prepustila naključnemu najditelju.

Zapustimo kočico na Blegošu in se obrnemo proti Jelencem. Zdaj je pot bolj priprav-

na, tudi tako neusmiljeno več ne vleče. Jelenci so prijazno zavetišče, a notri se je takrat trlo ljudi. Nismo se zadržali dolgo. Po gozdnih stezah smo se počasi spuščali v dolino Volaka. Prav zanimivo je to ime. So bili tu Vlaha ali volkovi? Nikjer ni nobenega človeka. Bližamo se že Marmorju, ko mi v zavest spet šinejo palice. A če jih ne dobim danes, jih bom drugič. Tako pravijo.

Potem pa za seboj nenadoma zaslišim glasove. Dvojica moških se napoti k avtu ob cesti. Eden od njiju je tisti, ki je v koči omenjal moje palice. Hitro se zmeniva in predmet obravnave je spet v mojih rokah. Za hip me preblisne, da bi možaka vprašala, če sta namenoma merila hitrost hoje z našo, a nisem. To je njuna stvar. Kakor koli že, prijetno je to tiho razumevanje rahlo raztresenih ljudi.

Kakor ti meni, tako jaz tebi, tako se je nabralo v ljudskem spominu. Zagotovo bo tako.

Naj bo ta zapis tudi priložnostna vest o ponovoletnem pohodu na Blegoš. Zmeraj je 2. januarja, pohodniki se zberejo ob osmi uri pred stavbo Marmorja na Hotavljah v Poljanski dolini. Že več kot desetkrat je bil. Seveda pa je lepa tudi ta pritajena skrb za tisto, kar ni lastnina dotičnega. Kanček prijaznega skupnostnega planinskega čutenja tiči v njej. ●

Razgled z Blegoša FOTO: JAKA ORTAR